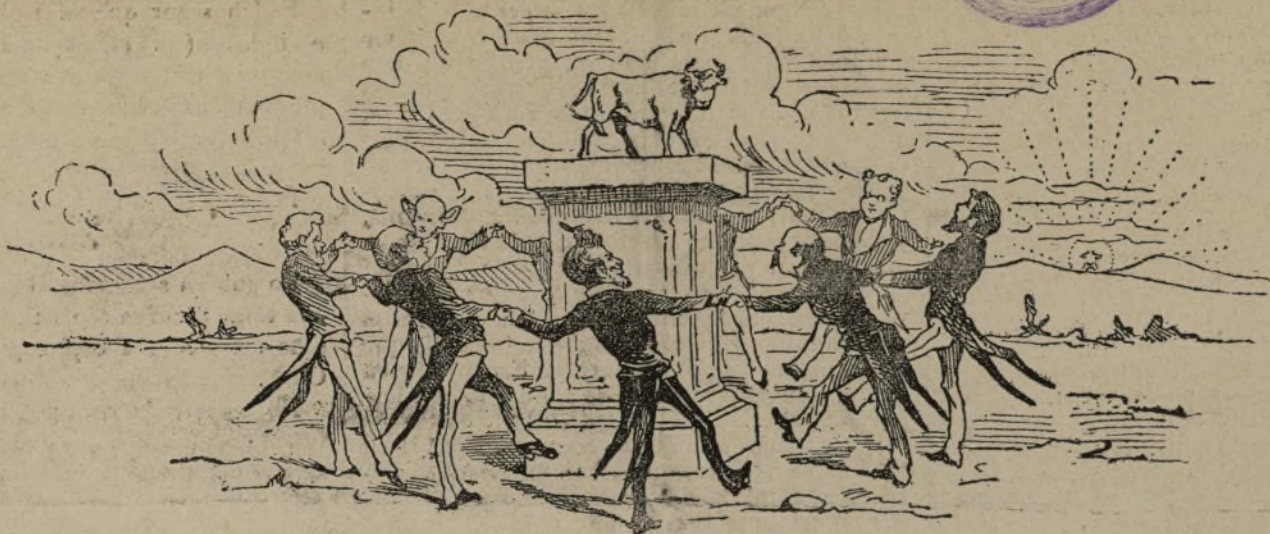

Se ven
à
crits

2
QUARTOS

per
tot arreu

Se ven
en los
kioskos

2
QUARTOS

cada
ballada

LA SARDANA

PERIÓDICH DEFENSOR DELS QUE SEMPRE PERDEN

SORTIRÁ QUAN BE LI APAREGUI, DONANT Á LO MÉNOS UNA BALLADA CADA VUYT DIAS

Direcció : Ronda de la Universitat, 96

PROTESTA

Escandalitzat de veure lo que passa en materia de excomunion, no puch per menos que protestar de certs capellans, que abusant del vestit que portan, y sols perque saben de llatí com lo Feo Malaguenyo de fer poesías, en tot diuen la seva lo mateix que si ja fossen papas infalibles.

Ja recordaréu que 'l rector de Vilar de Castellvell va dir que no sols pecavan los que llegian LA SARDANA, sino també «los que admetian en sa casa personas que la llegissen.»

Ara veuréu quin disbarat va dir al assegurar semblant cosa, motiu per lo qual demano al director de aquest trempat setmanari que 'm deixi protestar desde las columnas de LA SARDANA, per lo que li quedarà agraït y pregarà á Deu per la seva ànima, lo fervent catòlich que subscriu.

Figúrintse que jo só catòlich com no n'hi hagi un altre; tant catòlich, que 'm crech capàs de arrencar las entranyas á qui 'm diga lo contrari. Pero aixís com hi ha catòlics lliberals, jo sent catòlich so molt roig, de manera que pertanyo al grupo de catòlics-demagogos.

¿Que se 'n riuen? ¿Que troban que no pot ser? Es que si 'm diuen lo contrari, aixís com serveixo per fer un ull de vellut á qualsevol, també soch capàs de demostrarho ab textos dels sants pares de la Iglesia.

Sí, senyors, donchs; jo só catòlich demagogo y per lo tant lleigeixo LA SARDANA, no perque aqueix setmanari tinga res de catòlich sino perque no 'n trobo un altre de mes avansat y que estiga més conforme ab las mevas ideas demagógicas.

Sabut aixó, vostés no estranyarán que entre los fulls del meu devocionari mes hi abundin los retalls de LA SARDANA que las estampetas brodadas y demás tonterías propias dels que en la forma del nas ja diuen de quin peu coixen.

Tampoch s'estranyarán que passi més ratos á missa que en altre lloch, y en conseqüencia que mentres espero tanda en lo confessional ó

espero la missa de dotze, si som al dissapte, trech lo número de LA SARDANA y lleigeixo ab tant de afany que 'l temps me passa sense donármén compte, y fins á vegadas me trobo que han girat lo missal al bell punt de acabar la lectura dels piadosos anuncis de aquest tan sens motiu bescantat periódich.

Es lo cas, donchs, que en mitj del místich arrobament que se apodera de mi quan dins del temple tinch entre-mans LA SARDANA, dissapte passat va sorpendrem la lectura del suelto en que 's daba compte de la manera tan inconvenient com lo rector de Vilar de Castellvell havia parlat d'aquest periódich, segurament per lo delict de treure 'ls drapets al sol á n' aquells capellanots que sovint se troban en descubert ab la moral y las bonas costums.

M'estaba, com he dit, en lo temple, dintre una catedral, devotament assegut, fixos los ulls en las ratllas del periódich y seguint ab lo pensament tot alló que 'l redactor se callava, quan me topo ab la desgraciada afirmació de que també pecan los que consentan en sa casa als lectors de LA SARDANA.

Jo no podia dubtar que 'l rector s'equivocava y tant es així que jo soch admés en la casa de Deu, en ella lleigeixo 'l periódich y en ella vaig llegir semblant desatino. Lo temple es la casa de Deu, jo soch admés en lo temple, luego jo soch admés en la casa de Deu. Deu es impecable perque es Deu, luego 'l rector aquell va equivocar-se.

Veus' aquí, donchs, com no pecan los que consenten á casa seva als lectors de LA SARDANA, á ménos que 'l rector de Vilar tinga la necia pretensió d'escomunicar á Deu.

Tinguin presenta aquesta llistó tots aquells que predican fé y venen vinagre, tots aquells que volen ser més sabís de lo que demanan las sevas orelles, tots aquells que poden caure en tan lamentable equivocació com lo rector de Vilar, que segons hem vist ha posat en un compromís á Deu, tot per volerse propassar en fer judicis temeraris.

En vista de tot lo qual y á fi d'evitar la reproducció de semblants heretjías, protesto ab totas mas forsas de la llibertat que 's va pendre

lo rector aquell, y faig pública la meva protesta per medi de lo periódich de ma devoció per omnia saecula seculorum. Amen.

NASSARI ROQUEROL

Manresa 14 Mars 1882

GAT PER LLEBRA

Fa poch temps que 'l dispeser dels contribuyents d'Espanya era l'Anton, un cuyner que guisava ab molta manya.

Mes un defecte tenia que per cert era molt gros, per variar, cada dia ens donava bou y arrós.

Y com que pagavam bé, per' estar millor servits, varem dir al dispesé que voliam requisits.

Y ell, veyent que 'ns feya febra menjá 'l mateix cada dia, digué que 'ns daria llebra, mes la llebra may venia.

Fins que cansats de amolarnos y de apurans la paciencia, un nou plat va presentarnos més magre que sa conciencia.

Y pensant trobarhi llebra ¿sabéu qué hi varem trobar? Un xiquet de gust de pebre y mitj conill casolá.

Cremats á més no poguer al Anton varem dí' jadeu! y buscant nou dispeser varem topá' ab en Mateu,

Qu' es un home tan trempat, que, sols per tenir dispesas, burlantse de la vritat ens va fer moltes promesas.

Va dirnos que pagariam menos quartos que ab l'Anton, y que sempre menjariam la millor teca del mon.

Va dirnos que 's proposava darnos molta llibertat, y qu' en sa casa 's trobava Justicia y Moralitat.

En fi, va prometre molt y molt poch ens está dant. ¡Promesas que feu resolt aygua poll se van tornant!

Alló de la baratura,
encara que sembli estrany,
segons lo poble murmura
ha sigut un gran engany.

En quan á fe 'ns bona vida
s' ha quedat á mitj camí;
probant aixís qu' es mentida
tot lo que avans ens va dí'.

En lloch de la llibertat
que 's proposava donarnos,
una cadena ha forjat,
y ab ella ara vol lligarnos.

Es molt *justa* la Justícia
que á casa seva hem trobat,
puig molts cops per avarícia
lo injust ha justificat.

Mes tenim lo gran consol
que en quan á Moralitat
per ara se pinta sol;
tot va irregularisat.

Y explotantnos, com culebra
que deixa al hom' desangrat,
en lloch de donarnos llebra,
lo ¡murri! 'ns ha donat gat.

A. FARIGOLA

SALTIRONS

La sessió del dimars en lo Saló de Cent va
ser lluhida. ¡Ey! no per l' ajuntament. ¡Cal
barret.

Perque 'ls contribuyents varen posar 'l dit á
la boca dels pares de Barcelona á fi de veure á
quants están de la qüestió Camacho.

Y va resultar lo que s' esperava del *adicté*
senyor Rius y Taulet.

Aixó es: qu' en materia de inventar llassos y
carretons ne sab la prima, pero en quant á
cantar las quaranta als de la vila del ós... ni
'ls mils.

L' arcalde de Caldas de Montbuy ferm com
qui sab de qué se las heu, no vol consertir que
's rebí en pública manifestació als *missionistas*.

Y lo rector tretze son tretze, vol sortirse ab la
seva.

¡Qui sab, mare de Deu, si veurém tota una
professó al estaro!

D' altres n' hi van que ho mereixen ménos.

A un vehí de Serdanyola una gitana li ha
pescat 128 naps enganyantlo com un xino.

Jo coneix un senyor que 's diu País Contri-
buyent á qui un gitano també vol ensarrenar-
lo, pero 'm sembla que no porta tanta llana
com lo vehí de Serdanyola.

Lo dia dos del corrent, tingué lloch en la
heroica vila de Granollers, lo enterro del digne
lliure-pensador En Joseph Serracant.

A pesar de las exclamacions del rector, que
's presentá á casa del finat, moments antes de
morir, lo enterraren civilment, respectant com
debien las ideas sevas y complint sa voluntat.

La comitiva que seguia 'l cadavre del senyor
Serracant, era numerosa y escullida. Al arribar
al cementiri dels impenitents, pronunciaren dis-
cursos los senyors Lostau y Flaquer, que foren
molt ben rebuts per la numerosa concurrencia.

De *La Veu Sallentina* copiém lo que segueix,
que per sí sol ja 's recomana:

«Lo vicari de San Feliu Saserra, que sentim
no recordarnos de son nom porque es digne de
saberse, l' altre dia passá en totas las casas que
hi ha noyas que van al ball, dihent als seus pa-
res que sobretot no n' hi deixessen anar cap.

Després d' aixó, un diumenge, passant per un
carrer dit vicari, ahont hi habian uns quants
joves, tingueren l' amabilitat de darli un aplau-
so, ó picament de mans, y veusaquí que l' home
tot enfurismat, lo diumenje següent ja va tenir
teca pera un sermó; pero ¡quin sermó!

—He sigut víctima d' un imperdonable in-
sult, deya predicant. Si: uns quants joves me
han insultat de mala manera; pero ja qu' han
tingut la defatxatés de ferho reunits, si 's mostran
tan valents, que vinguin d' un á un, cara á cara,
que si en aquest costat porto 'l Sant Cristo, por-
to també en aquest altre la defensa.—

Aixó dit ab aquella rabia y coratge que acos-
tuman usar, ¡quin efecte habia de fer als oyents,
y sobretot sentit en un lloch destinat pera pre-
dicar la pau y la caritat!

Jo no 'm puch pensar altre cosa que recorda-
va 'l vicari en aquell moment una d' aquellas
més sanguinosas escenas del drama-tragedia que
fa pochs anys se representá en Espanya, y en
qual drama tal vegada hi va pendre lo seu im-
portant paper.

¡Oh caritat evangélica cóm te posan! Deu
perdonava 'ls agravis; ells afusellarian, si po-
guessen, á qui 'ls ne fa un. Deu era tot amor;
ells no més que rabia y en extrem rencorosos.
¡Oh caritat evangélica, repetesch, cóm te posan!
¡Que 'n fas de llástima!»

Lo periódich carcunda *La Fé* diu que la pe-
legrinació nocedalesca-carca que 's preparava á
Espanya per anar á Roma, era pera portar
consol als peus del papa.

¡Consol als peus? Donchs home, no hi ha res
tan bo com uns sabatots de anar per casa.

Próbintho.

En Carlets del As diuhen que lo volen fer
abdicar.

¡De qué, de anar ab bailarinas?

No crech pas que ho logrin.

A la catedral de Santiago ha caygut un
llamp.

¡No sé qué pensa la divina Providencia!

¡Tants heretjes que hi ha pel mon, y tirar
pedras á la teulada de casa!

¡Vaya unas distraccions!

També á Santander ha caygut un rayo en la
catedral, emportantsen la creu de la cúpula y
socarriant la viga que sostenia la campana
del rellotje.

Aquí 'l mes tonto ja veu
la impietat per tot arreu;
de net no queda ni un pam,
puig fins un heretje llamp
volgué afanar una creu.

Un confiter de Valencia ha sortit ab unas
pastas d' actualitat que titula *Suspiros de Ca-
macho*.

Es la única cosa que m' ha agradat del céle-
bre ministre d' Hicenda, porque aquells sospirs
son dolsos.

Al revés dels contribuyents que *suspiran*
amargament.

Be, deu estar molt de brometa aquell pasti-
cer de Valencia.

¡Com qu' aném tan be!

A Roma te de reunir-se aviat un Congrés de
libre-pensadors.

Ja tindré ocasió de comparar lo procedir
de aquestos ab lo que farán los católichs quan
hi *pelegrinegin*.

Garrot en má l' arcalde de Guadagnar va pro-
hibir al mestre que á la nit dongués lliçons als
grandassots que no hi poden anar de dia.

¡Vinga una creu pe 'l pit de aquest arcalde!

En un presiri de Valencia fa pochs dias va
haberhi ganivetadas, resultant un mort y al-
guns ferits.

De manera que no faltan armas en los presi-
ris.

Estich segur que al trobarnos allí tots los
periodistas (que será aviat al pas que aném) hi
haurá tal vigilancia que no hi entrará ni una
ploma de oca ni un tinter de banya.

Oh! la premsa es mes terrible que 'l bando-
lerisme.

Per aixó li fan tantas caricias.

Lo govern recomana al general Prendergast
que tinga un gran esperit de justicia en tots los
seus actes com á capitá general de la isla de
Cuba.

No 's comprén com pot dirse aixó á tot un
funcionari públich que deu tenir sobre la calai-
xera aquella estatua de la justicia que varen re-
galarli 'ls obrers catalans... de Sant Domingo
del Call.

Si jo fos del senyor Prendergast agafava la
estatua y la regalava á n' en Camacho.

Lo capellá beneficiat del poble de Montardit,
districte de Sort, provincia de Lleyda, en com-
panyia d' un seglar cunyat seu van acordar en-
viar un nevot dels dos, noy de 15 anys, aquí á
Barcelona per apendre l' ofici de sastre, pagant
ells tots los gastos que pogués ocasionar.

Pero ara que 'l citat nevot se troba á Barce-
lona, ha rebut una carta del seu oncle capellá,
dientli que, en venjansa de una enrabiada que
li va fer pendre ara fa cinch anys, no vol cum-
plir lo tractat y 'l deixa abandonat á la miseria,
puig los socors del altre oncle no arriban de
bon tros á correspondre á las principals nessesit-
ats del jove enganyat.

Sort s' ha tingut de que personas més poch
relligiosas, pero més caritativas, alivian la si-
tuació del pobre noy, que se las pelaría de gana
si tingués de refiar-se de las promesas del minis-
tre del Senyor.

Com es nevot, no ho estranyo, si fos nevoda...

Un d' aquestos dias ha entrat á la presó lo
director del periódich *La Voz de la Mancha*,
á fi de cumplir la condemna per supostas inju-
rias al bisbe de Ciudad Real.

Escolti, senyor Bisbe: ¿y alló de *perdonar*
las injurias?

Y vosté, senyora autoritat: ¿qué ja te á la
garjola á tota la gent dolenta, que 's dedica á
tancar periodistas?

¡No ho pregunto ab malicia, ep!

A Girona hi ha caygut una forta pedregada
que ha causat mals de consideració per las in-
mediacions.

Igual que si 's posessin á cobrar las contribu-
cions ab arreglo á las novas tarifas.

A un poble mort lo fosser, y avans de enter-
rarlo ja hi habia una calamitat de sollicituts per
obtenir dita plassa.

Ab tal motiu recorda un periódich que Es-
panya es sens dupte molt católica quan tanta
pressa se donan á volguer practicar aquella
obra de misericordia que recomana *enterrar*
los morts.

Diuhen que 'l *Correo Catalan* está un xich
de morros ab lo pastor del remat de las ovellas
de Cristo.

Vaja, que ni en Banyeta ficat per entre mitj
ho farien anar millor aquest tinglado de cató-
lichs y carcas.

Apa, noys, ánimo, que aixís se distreu una
guerra civil.

Tan mateix en Camacho ha confessat als representants de Asturias, Galicia y Leon, que la contribució de consums ha sigut indegudament carregada en aquells punts.

Ara no més falta que continuhi declarant respecte las demás comarcas espanyolas.

Perque 'm sembla que en tal qüestió tots som d' Asturias, Galicia y Leon.

El Cencerro proposa que 's celebri un concili á fi d' acordar que 'ls reverents puguin pendre estat, evitant aixís tenir de donar cada dia 'l passa-port pera presirí á favor de capellans que atentan al pudor de noys y noyas.

Deixis de concilis, amich Cencerro, deixis de concilis.

Val més donar feyna á tots los gitanos que saben ahont tenen la má dreta en altres manyas diferents del esquilar.

Es un remey probat.

LA INCÓGNITA

DOS SONETS

Devant de lo que 'l mon ne diu *natura* per sempre mon esprit admirat calla, y 'l pensament també se 'm posa á ratlla contemplantho 'l mateix que una criatura; pero cada vegada (y molt me apura) que ma atrevida pensa se m' hi encalla, ho confesso, soch franch, hi tinch batalla perque escudrinhar vol 'loh pensa impura! qui va ser son autor, qui ho va construir, qui va ser lo que una obra tant gran feu, qui fou lo qui á fe' aixó al mon va venir; y, preguntantho ansiós per tot arreu, perque veig que de cert ningú ho sab dir, me sento un que ja 'm diu:—¡Impío! Deu.—

*

Allavors tinch ma pensa contrariada; llavors, de sobte, m'entra una sospita, y mon cervell, febrós de cop, se irrita per veure així ma pensa ja encallada. —Y be; ¿qui es Deu? pregunto á la vegada: ¿Qui sab de cert que Deu al mon habita?— y ho vaig tot repassant, y 'l cap medita, y altre cop torno á ser á l' estacada. Deu, si es qu' existeix, penso, no ho sé. ¿Y 'l créureho m' es forsós? No; may ho ha estat, perque ¿qui 'm diu que 'l mon Deu lo va fe'? A la fi m' ho diu un, dihent qu' es vritat, quan, lo mateix que jo, poch ne sab re... ¿Qué no podria ser qu' ell 'nés errat?

V. FERRER

TAFANERÍAS

En lo departament de Dordogne, (Fransa), acaba de passar un fet d' alló més graciós.

En lo poblet de Gouts hi havia una pobreta monja que 's tornava hidròpica, segons ella deya.

Y en efecte. Lo ventre li anava pujant de un modo que alarmava á tota la santa comunitat, que debía temer si fora aquella hidropesia contagiosa.

Arriba al dimars de carnaval, y la bona *hermana* se sent uns dolors causats per la hidropesia que te de ficarse al llit.

Acudeixen las demás germanas, y quan se disposavan á donarli los auxilis espirituals per ajudarla á ben morir, ella dona vida corporal á un xicotás gras y roig com un suís, deixant á totas ab un pam de nas per la inesperada cura de la hidropesia, que aquesta vegada sembla que no han dit pas que fos miracle.

Al mateix temps que passava aixó lo capellá del poble y del convent tocava 'l dos á tota orquesta.

La ex-hidròpica tenia 28 anyets y 'l capellá fugitiu... SETANTA DOS. ¡Quin carrabiner!

Lo fet se feu aviat públich, y per després del carnaval comensá en lo poble la broma.

Se tem que en lo mateix establiment relligiós no hi hagi alguna altra *atacada* del mateix mal, per lo qual se diu que 'l bisbe de Perigneux farà fer fumigacions en la santa casa y pendrà precaucions perque 'l mal no 's desarrolli.

Ja me agradaria veure quin tractat de higie-ne seguirá aquest bisbe.

—Home de Deu, ¿qué deu haber ocorregut á Valladolid?

¿No heu sentit parlar de unas rahons *molt convincentas* entre un alt funcionari de aquella Audiencia y un magistrat?

¿Cóm se poden lligar las noticias de la prensa, que deyan si anava á ser traslatat aquell alt funcionari y casi al mateix temps donavan compte de la seva mort?

No ho comprench que 'l govern *trasladi* al cementiri.

Si es que hi ha algun misteri... díguincho.

Al rector de Villafames li demana 'l fiscal la friolera de divuit anys de presirí per haber assassinat *un segon fill seu* (¿eh?), per violació de una nevoda que ha mort de las resultas, y per estar casi probadas sas relacions íntimas ab una germana.

¡Alsa pilili! ¡¡quin ministre més devot!!...

Los católichs de Gibraltar continuan sublevats contra 'l vicari Canilla.

Res, es que la Providencia por ser no se 'n cuida y tal vegada en Barrabás hi ha posat la banya.

¿Qué hi ha de cert sobres una pallissa que un escolapio de Sabadell diuhen va donar á un noyet á últims del mes passat?

¿Es cert que la criatureta quedá sens esperansas de vida?

Esclareixis la veritat y ¡llenya á qui la mereixi!

¿Es veritat que á Valljunquera s' observava que tot sovint sortia per una porta falsa la filla de cert funcionari públich en lo mateix moment que 'l rector sortia per la de la iglesia? ¿Cóm es que 'l rector no va poguer contestar á las inculpacions del apotecari?

No se qué ha succehit en Llanes entre un capellá y una joveneta de quinze anyets.

¿Será algun misteri sobre la Encarnació...?

¿Cóm es que á Huesca sols poden entrar las senyoras á missa durant los exercissis que fan los jesuitas?

Hi ha cosas que no me las explico.

Aquesta per exemple.

A Nottingham (Inglaterra), ha passat lo següent fet, que conta ab tots los ets y uts lo periódich de Lóndres *Reynold's newspaper*.

John Jackson, capellá protestant, era 'l pastor d' una iglesia en la qual havia establert un curs diari de noyas pera explicar la Biblia.

Tenia d' ajudanta una tal Mistress Sharpe, que á horas perdudas feya de llevadora, y que á pretext d' ensenyansa explicava á las noyas lo més vert y gras de la gramática *parda* del amor.

En Jackson, per la seva part, feya anar á casa seva d' en tant en tant y variant tot sovint, á alguna de las noyas més fetas de las que anavan á la classe, baix pretext de que tenia de probar ab ella una inspiració celestial.

Un dia hi fa compareixe á una hermosa nena de quinze anys, nomenada Mary Gillot. Entra la noya y 'l pastor posa 'l forrellat.

Diu á la noya que te de coneixer la inspiració divina, y 's posa á magnetisarla.

Es probable qu' ella no quedá prou ben dormida, puig despertá á cert impuls de contacte ab lo pastor.

Aquest retrocedí de moment en sa obra, dihent á la deixebila que sas intencions eran puras y que sols obrava per inspiració divina. La noya ho cregué.

Lo capellá se assegurá més la segona vegada, y cumplí los desitjos de sa lubricitat ab la donzella, despertantse aquesta quan ja no ho era y quan ja era inútil que cridés als vehins.

Llavors Jackson se agenollá als peus de Mary Gillot y li digué que Deu aixís ho havia volgut y li feu fer promesa de guardar lo secret dihentli que de aquella manera havia quedat santificada.

En la classe lo diable tirá de la manta, puig la Mary Gillot descobrí que moltes de las altrás noyas ja habian sigut també *santificadas* per son mestre ab los mateixos procediments que se habian usat ab ella.

Lo fet arribá á noticia de algun dels pares de las atropelladas, que 'l posá en coneixement de l' autoritat.

Actualment lo pastor Jackson está tancat á la caga-menja, y se li forma causa per sos numerosos atentats al candor de las sevas deixebilas.

ENTRETENIMENTS

XARADAS

Al sortir de *tres segona*
vaig dir al amich Eudalt:
—Vull comprar-me una *total*.
Y—*hu!*—digué la Madrona.

LL. MILLÁ

*

Qui está *prima* está *segona*,
y 'l meu *total* ensabona.

NET-NEBOT DE M. DE R.

GEROGLIFICH

Lo 1.^a
M O R E S
lo +
Monjuich

ÁLOS

SOLUCIONS

ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA : Mo-re-no
SINONIMIA : Cap

A N U N C I S

CONFESSORS

que no portan sotana ni prenen rapé.

Están disponibles á tot' hora pera absoldre á federals arrepenitits.

Informarán en Reus, Centro d' Amichs.

Dirigirse á mossen Mánigamplé.

EMPLEATS A PROBA DE BOMBA

Se 'n necessitan per exercir un cárrech que podria arribar á ser perillós desde 'l dia 20 del corrent en avant.

Administració de las cuynas económicas *La Camatxera*, passatge de la Gana, recó dels Despullats.

Nota.—Se suplica l' árnica.

AUFALS DE PELEGRÍ

N' hi ha un gran dipòsit més enllá de la quinta porreta.

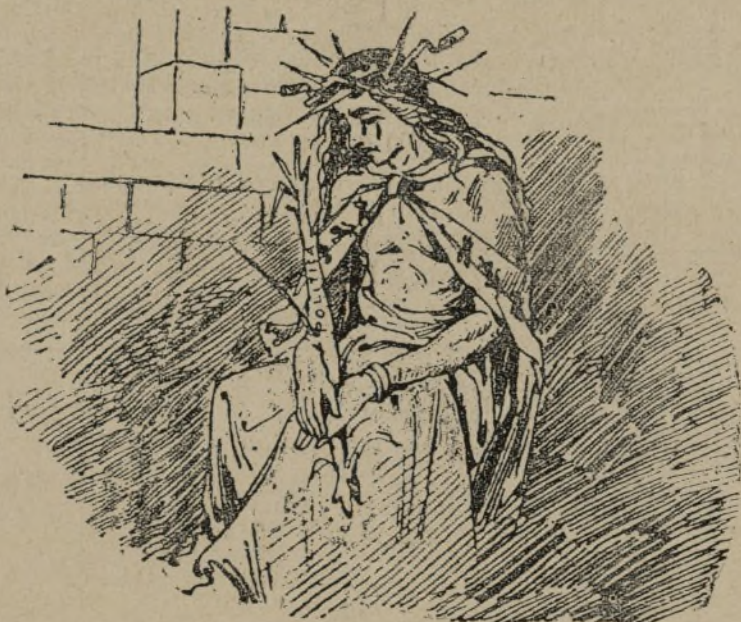
Sols se tracta ab los interessats, que per demostrar sa procedencia tenen d' ensenyar lo clatell.

CORRESPONDENCIA

Antonet (Cedó). No 'l podém complaure á causa de tenir altrés originals de compromís: || Garlopa: Queda servit: || Gras: Están be las solucions. || Tarradas: Algun dels asuntos ja era vell y la versificació defectuosa: || Ruch Nafat: Algo aprofitarém. || Manel Gardó (Baracoa): Gracias per l' atenció; dels originals qu' envia arregladets n' aprofitarém bastant. || F. Puig. No fila prou.

Barcelona. Tipografía LA ACADEMIA, de Evaristo Ullastrea
96, Ronda de la Universitat, 96

LASARDANA

CARICATURA

¿Veuen duas beatas farineras aturadas devant de una botiga tancada?

¿Vostés tindrán curiositat per saber qué diuen? Donchs escoltemlas:

—¿Ahont va, senyora Laya, tan atrafegada? ¿Ahont va tant corrents?

—¡Que no sab res, verje pura! Si diu que 'l dia 20 vindrà la COBRA, que si no ho entench mal deu ser una passa com lo cólera. ¿No troba que 'ls dos noms s'assemblan?

—Ja hi sentit dir alguna cosa a ne 'l de casa, y quan ell ho diu...

—Ay, filla! Aquestos incréduls que no volen creure en res, me sembla que ja 'n tindrán experiencia, porque se 'ls prepara un bon any de fam. Una servidora ha gastat los pochs quartos que 'm quedavan de quan ell era viu en fer dir duas missas y comprar un quarteró de monjetas, mitja arroba de patatas y un pà de nou lliuras, que entre jo y 'l gatet ja 'n tenim per anar passant tota la quaresma per calamitats que vingan.

—¡Alabat siga Deu! Passiobé, senyora Laya, passiobé.

—Estiga boneta, senyora Tuyas, y fins al cel si no 'ns veyam mes.